

aan unies van gemeentelijke beschermingsbureaux en particuliere organisaties, 24 zijn particulier.

De z.g. „welfare schools” zijn grotendeels in handen van de staat. Een kwart van de Zweedse staatsuitgaven wordt gebruikt voor maatschappelijk werk en verzekeringen (M. NOËL, *Tijdschr. v. maatsch. werk*, No. 6, 1949).

E. SLUITER

INGEZONDEN

Ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken, behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten

DE BETEKENIS VAN HET TABAKSGBEbruik

Dat de schade door tabak aan het mensdom toegebracht, erg meevalt, lijkt mij zo zeker niet. In het populair wetenschappelijke tijdschrift *Wereld*, lees ik in het Decembern timer van 1946 (blz. 25):

„Een grote levensverzekeringsmaatschappij heeft cijfers verzameld over de bereikte leeftijden van 5000 verzekerden. Wanneer het sterftcijfer van niet-rokers op 100 wordt gesteld, stijgt het voor lichte rokers tot 107, terwijl het voor de categorie zware rokers plotseling omhoogspringt tot 126.

Bij een ander vergelijkend onderzoek bleek, dat het sterftcijfer onder rokers beneden de leeftijd van 50 jaar tweemaal zo groot was als van niet-rokers tot dezelfde leeftijdsgrens.”

Hoe sterk de verslaving aan tabak in het algemeen is, herinneren wij ons uit het laatste oorlogsjaar, toen ondanks het feit, dat velen stierven van honger, een groot gedeelte van het bouwland met tabak werd beplant! En hoeveel onkreukbare mannen werden toen omkoopbaar door hun begeerte naar tabak?

Veel eenvoudiger dan de ontwenning is de prophylaxis, aangezien roken geen natuurlijke behoefte is.

Een beproefde methode, die ik alle ouders aanraad, is de volgende. De vader belooft zijn nog niet rokende jonge zoon, telkens met Nieuwjaar, een extra beloning van b.v. tien gulden, indien hij dan plechtig kan verzekeren, dat hij het gehele jaar niet rookte. De behoefte om die tien gulden te verdienen, zal veel groter blijken dan de behoefte om met roken te beginnen.

De vader kan er van verzekerd zijn, dat een aan tabak verslaafde zoon hem op veel meer komt te staan dan tien gulden per jaar!

Noorden (Z.H.), 8 Mei 1949

B. P. VISSER

BEHANDELING VAN THROMBOSE EN EMBOLIE

Nog steeds verschijnen publicaties over de resultaten van toediening van dicumarol. Telkens wordt gewezen op de gevaren van dit geneesmiddel. Een totaal van 23 gevallen met dodelijke afloop wordt opgegeven 1).

HEKMAN vermeldt eveneens enkele gevallen van bloedingen door overdosering van dicumarol (*N.T.v.G.*, 93, blz. 1500, 1949). Het beperken van het aantal bepalingen van de prothrombinetijd tot drie per week acht ik onjuist.

Ook vermeldt hij een geval van bloeding door heparine. Hij wijdt dit ten dele aan de hoge dosis van 100 mg om de vijf uur en ten dele aan de intramusculaire toediening. Wij zagen echter bij nog hogere dosering in vele gevallen van thrombose nooit een bloeding. In den regel geven wij 600 mg gedurende de eerste 24 uur; daarna 450 mg per 24 uur gedurende twee dagen. Het middel wordt echter steeds intraveneus gegeven. Ofschoon MALMÑÄS in het zuiderziekenhuis in Stockholm goede resultaten ziet met de intramusculaire toediening,

1) I. F. DUFF, W. [H. SHULL, Fatal hemorrhage in dicumarol poisoning. *J.A.M.A.* 139, 762, 1949.